

इदन्तो मसि । (४६/३६६८)

छन्दसि विषये मस् इत्यर्थं शब्दः इकारान्तो भवति । मसः सकारान्तस्य इकारागमो भवति, स च तस्यान्तो भवति । तदग्रहणेन गृह्णाते इत्यर्थः । ‘पुनस्त्वोददीपयामसि’ (अ.वे. १२. २. ५) । ‘उद्दीपयामः इति प्राप्ते । ‘शलभं भञ्जयामसि’ (पं. ५. २०. ४) । भञ्जयामः इति प्राप्ते । ‘त्वयि रात्रिं^२ वसामसि’ (शौ. १९. ४७. ९)^३ । वसामः इति प्राप्ते ॥

कृत्वो यक् । (४७/३६६९)

कृत्वा इत्येतस्य यगागमो भवति छन्दसि विषये । दत्त्वाय (ऋ. १०. ८५. ३३) ‘सविता धियः । दत्त्वा इति प्राप्ते । ‘कृत्वापि छन्दसि’ (७. १. ३८/३६६०) इत्यस्यानन्तरमिदं^५ कस्मान्बोच्यते ? समासे इति तत्रानुवर्तते ॥

इष्ट्वीनमिति च । (४८/३६७०)

इष्ट्वीनम् इत्यर्थं शब्दो^६ निपात्यते छन्दसि विषये । यजे: कृत्वाप्रत्ययान्तस्य इनम् आदेशोऽन्त्यस्य निपात्यते । ‘इष्ट्वीनं देवान्’ (आश्व. श्रौ. पृ. २०४) । इष्ट्वा देवान् इति प्राप्ते । ‘पीत्वीनम् इत्यपि इष्यते । चकारस्यानुकृतसमुच्चयार्थत्वात् सिद्धम् ॥

स्नात्व्यादयश्च । (४९/३६७१)

स्नात्वी इत्येवमादयः शब्दा निपात्यन्ते छन्दसि विषये । ‘स्नात्वी मलादिव’ (मं. सं. ३. ११. १०) । स्नात्वा इति प्राप्ते । ‘पीत्वी सोमस्य वावृत्ते’ (ऋ. ३. ४०. ७) । पीत्वा इति प्राप्ते । प्रकारार्थोऽयमादिशब्दः ॥

आजसरसुक् । (५०/३६७२)

अवरण्नितात् अङ्गादुत्तरस्य जसे: असुक् आगमो भवति छन्दसि विषये । ‘ब्राह्मणासः पितरः सोम्यासः’ (ऋ. ६. ७५. १०) । ब्राह्मणाः सोम्याः इति प्राप्ते । ‘ये पूर्वासो य उपरासः’ (ऋ. १०. १५. २) इत्यत्र परत्वादसुकि^७ पुनः प्रसङ्गः विज्ञानात् शीभावः^८ प्राप्तः; ‘सकृदगतौ विप्रतिषेषे यद् वाधितं तद् ब्राधितमेव’ (व्या. प. ४०) इति न भवति ॥

अभ्यक्षीरट्टपलवणानामात्मप्रीतौ क्यचि । (५१/३६६२)

छन्दसि^९ इत्यतःप्रभूति निवृत्तम् । अश्व क्षीर वृष्ट लवण^{१०} इत्येतेषामङ्गानाम् आत्मप्रीतिविषये क्यचि परतोऽसुगागमो भवति । अश्वस्यति वडवा (म.भा. ३. २५८) । क्षीरस्यति माणवकः । वृष्टस्यति गौः (म.भा. ३. २५८) लवणस्यत्युष्टः । आत्मप्रीतौ इति किम् ? अश्वीयति । क्षीरीयति । वृष्टीयति । लवणीयति ।

-
1. दीपयामः व. ड. फ. ह. 2. वासयामसि इति मुद्रितः पाठः 3. वासयामः इति मुद्रितः पाठः
 4. सविता नास्ति ई, दत्त्वाय केशान् इच्छन्ति । स्थित्वाय । दत्त्वा स्थित्वा इति प्राप्ते इत्यधिकम् ह. 5. नानु-
 9. इत्यतःप्रभूति नास्ति ई. ह. 10. एतेषाम् नास्ति क.